

i 1818 gik over til at blive en Nationalbank, er stiftet for at overføre hele den i de forskellige Provindser stiftede Seddelgjæld fra Statens Finanser til Banken, og tillige for at skaffe Staten meget betydelige Indtægter.

Ved Forord. af 9de Juli 1813 § 10 er det bestemt, at Eierne af Jorder og Tiender i Danmark vedblive at svare den fulde, paalagte Afgift til Rigsbanken, men det er tillige bestemt, at $\frac{5}{100}$ af denne Afgift godtgøres dem ved at fradrages i det Beløb, som de have at svare i kongelige Skatter og Afgifter (Sfr. Slesvigsk St. = Tid. 1846 1. Bilag, Pag. 521 ff.)

Ved aabent Brev af 30te Juli 1813 § 5 blev det tilstaaet, at Sedlerne ikke skulde circuleres i Hertugdømmerne, og at Sølvmont skulde være eneste Betalingsmiddel (Sfr. Forord. 19. Decbr. 1813).

Heraf fremgaaer det, at Seddelmassen, som var beregnet paa Danmark, Norge og Hertugdømmerne, blev, da Norge kort efter maatte afstaaes til Sverrig, kastet tilbage paa Danmark alene, samt at Finanserne paatog sig at udrede de $\frac{5}{100}$ af Bankrenten for Jorder og Tiender i Danmark, skjøndt Banken vedblev at indtrække den fulde Bankrente fra Landeierne.

I aabent Brev af 6te April 1818 hedder det: naar alle nu courserende Rigsbanksedler ere indbragne, falde de $\frac{5}{100}$ af Hæftelsernes Renter tilbage til de kongelige Finanser.

I Detroi for Nationalbanken af 4de Juli 1818 § 6 henføres iblandt Mere til dens Grundfonds: Bankhæftelserne i Holstéen og Slesvig, forsaavidt Eiendomsbesidderne erklære at ville vedblive som Interessenter i Banken. Desuden blev der tillagt Banken en aarlig Indtægt, $\frac{5}{100}$ af Bankrenterne for Jorder og Tiender i Danmark, saalænge indtil alle nu courserende Rigsbanksedler derved kunne blive indbragne.

Den største Deel af Eiendomsbesidderne i Hertugdømmerne udtraadte af Forbindelsen med Banken (s: de opgave deres Ret til at blive Actionairer) mod at tilsvare en vis Andeel af Bankens rentebærende Gjæld (s: Obligationsgjælden til Finanserne og de for slesvigholsteenske Sedler udstedte Obligationer) og den ikke rentebærende Gjæld eller Seddelgjæld,

(Sfr. Pat. 4de Juli 1818 i Coll. = Tid Pag 513 og Bekjendtgjørelse af 21de August 1821, Coll. = Tid. Pag. 625 og Regnskab for Bankinstituttet i Altona for 1819—27.)

Med Hensyn til Norges Udtrædelse, da ansøger Rigsbankens trykte Regnskab, approberet den 27de Juni 1820, som Banken tilhørende: Godtgjørelse efter Kieler-Traktaten. I den med Sverrig sluttede Fredstraktat af 14de Januar 1814 § 6 siges det nemlig udtrykkeligt, at offentlig Gjæld er Massen af Banco-sedler. Forholdet er nærmere reguleret ved Conventionen af 1ste September 1819 § 6. Selve Dpgjørelsen er trykt i Samling til det norske Folks Sprog og Historie, 5te Bind, 1ste Hefte, Pag. 3—72. Christiania 1837.

Sammenfattet i Korthed var Nationalbankens Stilling følgende, efterat Norge, den største Deel af Slesvig og Holstéen samt Landeierne i Danmark for de $\frac{5}{100}$ vare udtraadte som Actionairer. Banken overtog

1) den af Staten stiftede Statsgjæld, Sedlerne, hvilken Statsgjæld var paalagt en Deel af Statens Undersaaiter, ikke var rentebærende, og hvoraf 13 Millioner Rbdlr. oprindeligt vare udbetalte til Monarchiets Finanser;

2) en rentebærende Reservecfond til Finanserne;

3) en rentebærende Obligationsgjæld for indløste Sedler.

Bankens Indtægter vare:

1) Bankhæftelserne i Danmark med Undtagelse af de $\frac{5}{100}$;

2) Bankhæftelserne i Hertugdømmerne, forsaavidt Eiendomsbesidderne ikke vare udtraadte;

3) det Beløb, som efterhaanden skulde indbetales fra Hertugdømmerne som Andeel i Seddel- og Obligationsgjælden (ophørte den 1ste October 1845);